

не наранявай сърцето си! Съ сълзите си ти нѣма нищо да помогнешъ! Богъ далъ, богъ и земалъ, — така е то! Помисли, че на рѣцете ти оставатъ дѣчица, които ти трѣба да отхранишъ Не плачи, богъ и радостъ ще да ти даде — не сѣки день скърби и печали

— Охъ, Спиро, Спиро, на кого си мене оставилъ! проговорила родилката и пакъ заплакала. — Никого азъ нѣмамъ на тоя свѣтъ, ни една душа не мисли вече за мене

— Не грижи са, Спировице, богъ ще са погрижи и за тебе, както са той грижи за сѣка мушица, шѣпнала калугерката.

Но както и да е, а Ничо расалъ и расалъ, порасалъ той подъ зимниятъ мразъ и подъ лѣтните горѣщини, расалъ въ калъта и подъ дѣждѣтъ: тичалъ босъ по снѣгѣтъ въ най-голѣмиятъ студъ, спалъ подъ горѣщото небе и подъ сѣлнечните лучи заедно